

Kozma László: Szeretet és ajándék

Az adventi várakozás egyaránt áthatja személyes életünket és történelmünket. A karácsony a család ünnepe, de nem választható el a nagyobb közösségtől, a nemzettől, annak kulturális, szellemi értékeitől, hagyományaitól, az összetartozás érzésétől. Ünnepeink jelképei és kifejezői ennek az érzésnek, gondoljunk a csíksomlyói pünkösdi búcsú embertömegére.

A szeretet nem maradhat meg szűk körben, hiszen lényege, hogy kiárad, adni és közvetíteni akar, nem ismer, nem ismerhet határokat.

Amikor karácsonykor a kisgyermek kér „valami kicsi ajándékot”, voltaképpen az adás mozdulatát kéri, a szeretetet, ami az apróságot is képes csillogó kincssé változtatni. Talán ebben van a dolgok belső lényege, aminek a meghatározását oly sokat kutatták a filozófusok: nem a külső hasznuk, hanem hogy milyen szívvvel adják őket. A gyermek kiegyezik bármilyen kevésben is, ne lehessen akadály, hogy most esetleg nincsen átadható értéked. Mert van valamid, amit bármikor teljesen átnyújthatsz: önmagadat. Keveset kér? Nem, éppen így kéri a legtöbbet, téged is ráébresztve arra, hogy milyen gazdag vagy. Önmagad akkor is odaadhatod, ha semmid sincs.

Ne rejtőzz el hát az anyagi értékek mögé, ne tedd személytelessé az adás mozdulatát! Egész filozófiát lehet fenni a rád tekintő szempár köré, de a lényegét akkor sem tudhatod pontosabban elmondani. Azt, hogy nem az anyagi érték a fontos, hogy amit átadsz, az csak jele a szeretetednek, hogy a szándék mérhetetlenül több lehet magánál az ajándéknál.